

enten disse Penge betales i den ene eller den anden Lomme, i det ene eller det andet Rum af disse Godsejeres Portemonnæ, kunne Pengene meget godt anvendes og ville rimeligvis blive anvendte i deres Krig mod Arbejderne. Den ene af de omtalte store Godsejere har ikke undset sig for at nægte sine Skovarbejdere en Daglønsforhøjelse af 20 Ø., og da de gjorde Strejke, undsaa han sig ikke for at smide dem ud af deres Lejehuse. Lovgivningsmagten er for Tiden i Færd med at bevilge denne Godsejer en meget betydelig Skattelettelse, til en vis Grad en betydelig Statsgave. Kan man ikke med langt mere Ret sige, at det er en Fyldning af disse Landarbejdsgiveres Krigskasse, der vil sætte dem bedre i Stand til at føre deres Krig mod Arbejderne?

Der er allerede fra de Talere, som have haft Ordet fra socialdemokratisk Side, gjort gældende, at disse Penge, der her er Tale om, gaa ikke til Krigskasserne, saa det vil langt mindre kunne siges her med Rette, end det vil kunne siges i alle de Tilfælde, jeg her har nævnt, at hele Samfundet støtter en særlig social Krig. Men dertil kommer, at selv om man vilde mene dette, er den Krig, her er Tale om, en god Krig. Det er en Kamp af Underklassen for at højne sig op til Ligeberetigelse med de øvrige Samfundsklasser. Det er jo en social Kamp, som alle de, der føle demokratisk, maatte samføle med og støtte saa vidt det var i deres Magt. Jeg tør sige, at det maaske netop er en Maalestok for den rette demokratiske Følelse, om man ogsaa har Samfølelse med og vil støtte Arbejderklassen, Underklassen, i dens sociale Kamp for at komme fremad og op i Ligestilling med de øvrige Samfundsklasser. Paa eens Stilling til Fagforeningerne, til Fagforeningernes Kamp, skal maaske netop det demokratiske Hjerterlag kendes. De ærede Talere, der have stillet sig paa det Standpunkt, at vi ikke kunne støtte Underklassen i dens Kamp for at komme op, stille sig paa Klasse-samfundets Standpunkt. De stille sig paa det Standpunkt, at nu have vi Arbejdsgivere og Arbejdere, og saaledes skal det blive ved at være til evige Tider, der er intet at gøre ved den Sag, og vi tør ikke paa nogen Maade tage Parti i den Kamp.

Men enhver Demokrat kommer før eller senere til at tage Parti i denne Kamp. Det er en Kamp, der ganske svarer til den, Bondestanden i mange Aar har ført mod Godsejerne og Bourgeoisiet, og til den, som Bourgeoisiet gennem Aarhundreder førte mod Feudaladelen og det enevældige Kongedømme. Det er et nyt historisk Fremskridt, det er den ny Underklasse, der nu belaver sig paa at rykke frem for at opnaa Ligestilling med de øvrige i Samfundet.

Men endelig vil jeg gøre opmærksom paa, at disse Fagforeninger, som man ikke vil yde Tilskud til, ere allerede anerkendte af Staten. Det skete ganske vist i Højres Dage. Det var nogle af de gode Frugter, som faldt i Arbejderklassens Skød i de Tider, da Højre var et hendøende Parti og derfor et svagt Parti, da Venstre stod paa Springet til at tage Magten og derfor for enhver Pris ønskede at være gode Venner med den Arbejderklasse, hvis Svingen-ud i det Øjeblik kunde have været skæbnesvanger ogsaa for Venstrepartiet. Der faldt da et Par gode Frugter i Arbejderklassens Skød, som det for øvrigt ikke saa sjældent er gaaet ogsaa i andre Lande, at naar store Partier have ført en meget skarp og afgørende Kamp, er der falden lidt af til det tredie, som for begge var en værdifuld Forbundsfælle, og som man ikke uden videre turde støde til Side. Vi fik da en lille Lov om Vidnepligten for Voldgiftsdomstole, men en Lov, som faktisk statsanerkendte de saakaldte socialdemokratiske Fagforeninger. Disse Fagforeninger, som nu stadig kaldes socialdemokratiske, blev faktisk anerkendte af Staten ved denne Lov. Jeg kunde her nævne en hel Række af Vidnesbyrd derfor, jeg skal i Aften indskrænke mig til at minde om en Artikel, som det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), der sidder her i Aften, skrev i „Politiken“ nogle Dage efter, at denne Lov var udkommen; han skrev, at denne Lov betød overordentlig meget, den betød hverken mere eller mindre end en Statsanerkendelse af de bestaaende Fagforeninger. Det var fra radikal Side, og omtrent i de samme Dage blev det samme skrevet fra Højres Side af Kontorchef Schovelin, der fremsatte ganske de samme Tanker i „Vort Land“.